

(Политика, 05.11.2009)

Да се разумемо: политичар као и сваки други човек има право да промени мишљење. Може једно да мисли данас, сутра да мисли друго, прекосутра да мисли треће. То је нормално! Сваки човек нешто ново сазнаје, упознаје људе, мења се на основу сопственог искуства.

За политичара је важно да људима објасни зашто је променио мишљење, да каже јасно и гласно зашто сматра да његов дојучерашњи став није добар, тачан, данема будућност...

За пример ћемо поново узети статут Војводине и закон о преносу надлежности који изазивају много жестоких речи. Уопште нам није намера да процењујемо шта је у статуту или закону уставно, односно неуставно. То је посао за правнике или још боље за суд. Нити ћемо расправљати да ли покрајина треба да има право да доноси законе или не. Говорићемо само о праву да се мишљење промени, враћајући се у 2004. годину.

Повод за повратак у прошлост и за овај текст је јучерашња емисија „Сигнали” новосадске телевизије у којој је на питање новинарке Александре Поповић зашто је Демократска странка Србије одустала од става да Скупштина Аутономне Покрајине Војводине може да доноси законе Жељко Томић, посланик ове странке, одговорио је:

– Сетите се политичког тренутка, с једне стране, а са друге чињенице да је доношење Устава или битних закона, када једна странка нема апсолутну већину, ствар договора. Такође ћете приметити да смо у том предлогу Устава ми стриктно били за широку регионализацију Србије, али смо одустали јер наши партнери за столом из ДС-а и СРС-а нису пристали на то. И ми смо попустили на једном месту, затезали на другом, да се тако изразим. Плод свих тих договора је Устав из 2006. године по коме данас, колико год се неко слагао или не, морамо да се понашамо.

„Сигнали” и Жељко Томић су разбили заборав. Да, прва влада Војислава Коштунице је

јуна 2004. године послала Народној скупштини Србије Нацрт устава Републике Србије. У пропратном писму које потписује премијер Војислав Коштуница пише да је Влада Србије тај нацрт „прихватила као основу за припрему новог устава”. Владу Србије тада су уз ДСС чинили Г17 плус, Српски покрет обнове и Нова Србија.

У 144. члану Нацрта устава који је влада послала скупштини пише да „Аутономна покрајина може покрајинским законом поверити јединици локалне самоуправе извршавање покрајинских закона и других општих аката”.

У члану 149. пише и да „Своје самосталне надлежности аутономне покрајине остварују доношењем покрајинских закона...”.

Члан 153. изричит је: „Скупштина аутономне покрајине доноси статут и покрајинске законе...”, а у 154. члану се даје право Влади Србије да пред уставним судом покреће поступак за оцену уставности или законитости покрајинског закона.

Дакле, половином 2004. године Војислав Коштуница и његова влада били су уверени да давање Војводини и Космету права на законодавну власт не значи стварање државе у држави и да не води сепаратизму. Сада мисле сасвим другачије и судећи по речима Жељка Томића деесесовци би требало да захвале Борису Тадићу и Томиславу Николићу који су им омогућили да се данас не кају горко за поступке из прошлости.

Али, поента ове приче је да су Коштуница и Динкић и Драшковић и Илић имали право да мисле 2004. године да је добро да аутономне покрајине могу да имају законодавну власт и да имају право да 2009. године мисле да то није добро.

Само што би онда, такође, било добро да неког другог због мишљења не оптужују да је издајник и разбијач Србије. И било би добро да било кога ко промени став не називају неначелним и недоследним. То је ствар пристојности.

(Аутор је главни и одговорни уредник *Политике*)